Mart 2018
Sayı 11

Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne

Yazarını buldukça çıkar

Ederi beş para

THE KÖLE

Köle, efendisinin çirkin bir kopyasına dönüşür. Aşkla bağlıdır efendisine. Başka türlüsünü bilmez, başka türlüsünden korkar. Köle ve efendi tektir, bütündür. Tutsak ise henüz köleleşmemiş kişidir. Kişidir, bu nedenle önce kişiliğini yitirmesi gerekir. Tutsaklıktan çıkışın iki yolu vardır. Kaçış bir yoldur, yakalanmamak için savaşmayı gerektirebilir. Diğer yolsa köleleşmektir. Kişi tümden ortadan kalkmış, geriye evcilleştirilmiş bir hayvan kalmıştır.

Öğütlerle doldurayım istemiyorum buraları, fakat birden aklıma geliveriyor. Çok dosdoğru bir insan mısın acaba? "Doğru budur, her konuda doğru düşünüyorum, duruşum doğru, bakışım doğru, her bir haltım doğru" diyemeden, her davranışınla bağıranlardan mısın? Eğrilik hep ötekinde, eğrilik hep ötede.

Evet ya en diptekimizden en üsttekimize kadar hepimiz köleyiz. Kölelerin sınıflandırılması, köleler arasında bir sınıf çatışması var. Kimsenin bir halt bilmediği ve bilemeyeceği bir dünya bu.

Dört-beş kodu değiştirip yaptılar seni. Kim mi yaptı? Kimse kim… Olan bu… Şimdi bilmiş bilmiş itiraz edeceksiniz olacaktır, "plan dairesinde yaratıldık biz" diyeceksiniz. İtiraz eden oldu mu? Nasılsa benim söylediğimin de senin söylediğinin de kanıtı yok.

Her yere doluştuk, her şartta biz varız. Hayvanlar içinden bir tanesini seçtiler. Çevik olsun, zeki olsun, çalışkan olması şart değil hatta işten kaçmanın yolunu hep bulsun. İşte size aday; kuyruksuzundan bir primat.

Erkek hayvandan alıp birkaç kodu değiştirip enjekte etmiş-

ler dişi hayvanın hücresine. *On iki denek diyelim de iyice dinsel olsun*. Doğan bir garipmiş ama bir yandan da onlar gibiymiş. Ana-babaları onları, hem kendilerinden olan hem de olmayanı, bağırlarına basmışlar. Sonra iyice çoğalmış bu modeller tabi. Her yol, her türlü üçkağıt var. Kuzenlerini tepelemekte pek de zorlanmamışlar.

Büyük patronlar, "The Ötekiler" ise, dişili erkekli çoğalttıkları bu GDO'lu türü "adam" edeceklerinin hayalini kurarlarmış. Tabi canları çektikçe de yiyorlarmış bizim dedeleri.

Aradan birkaç nesil geçmiş. Bir gün bir mağara duvarında kendi resimlerini görmüşler. "The Ötekiler" telaşlanmışlar, akılları başlarından gitmiş. Böcekten, bitkiden, boktan, kandan elde edilen boyalarla yapılan resimler inanılmaz derecede gerçekçiymiş. Işık, gölge, derinlik kusursuzmuş. Tabi kendileri de birebir duvarda yer alıyorlarmış. Öyle karizmatik bir duruşları da yokmuş. Yaptıkları her türlü rezillik duvara belgelenmiş. Artık tanındıklarını, görüldüklerini açıkmış. Derhal duvarları kazımışlar ve çizenleri de ortadan kaldırmışlar.

Hayvanların arasından çıkmış, ula-

Depderin
bir hikayedir hayatın
sığlarda
oynar durursun
bakmaya bile korkar
baksan boğulursun

tırnaklarının arasında
içinden çıktığın toprak
adın gibi bildiğin döngü

hür doğdum diye
kasım kasım kasılırsın
kendini hür sanırsın
sonra ananı tanırsın
köleden doğduğunu
anlarsın

köle
tuhaf bir kelime
içinde öl var
öl dedikleri
öl diyince ölmemiş
o zaman öle denmiş
emir arzuya dönüşmüş
bakmış yine ölmüyor
bir işe yarasın
kullanayım ben bunu
kamçının k'si
başına bir k eklenmiş
olmuş sana köle

dostlar
ısınıyor içimde
transistorların gibi
zorunlulukların
ve arzuların
dilek şart kipleri

gözümün önünde
tam önünde
akıp giden öyküye
bakıyorum
boğuluyorum

şılması zor yerlere çekilmişler. Yalnızca arada bir göz atmaya iner olmuşlar. Ama bizim GDO'lular alışkanlıklarını sürdürüyorlarmış. "The Ötekiler" demişler ki *madem bizi tanıdılar, adamakıllı tanıtalım ki neyi yapmamaları gerektiğini anlasınlar*.

Mağarada duvarına kendilerini çizilenleri buldular mı, hayvanı tutar, suratını o çizdiği duvara sürterlermiş. Bir aşağı, bir yukarı... Yüzün derisi soyulur, hayvan çığlıklar atar, zırıl zırıl ağlar, diğerleri tir tir titrerlermiş. Duvar kan içinde kalır, deri parçaları duvara yapışırmış. Resim altta kaybolana kadar, görünmez olana kadar sürermiş bu gösteri. Gözleri önünde sahnelenen bu korkunç infaz yüzünden uzun süre kimse duvarlara yaklaşmamış. "The Ötekiler" neyi örnek almaları gerektiğini anlasınlar diye çöp adamlarla gösterilen gündelik yaşantıyla ilgili çizimlere hiç dokunmamışlar. Tabu yavaş yavaş yerine oturmuş. Görünen, görünmez olmuş. Üstün yetenek yolunmuş.

GDO'lu hayvanlar azıcık sözcük hazneleriyle, olan biteni çocuklarına anlatmaya çalışmışlar. Fısıltılarla anlatmışlar, ninnilerine katmışlar. Düşle gerçeğin sarmaş dolaş olduğu bu anlatılarda tanınmaz hale gelen "The Ötekiler" farkına bile varmamışlar.

Sonra biliyorsunuz, yememiş içmemiş bizim gariban atalara piramit falan yaptırmışlar. Sonra ne olduysa memleketlerine dönmüşler.

Olan rönesans ressamlarına taş çıkartacak yetenekteki o ressamlar olmuş. Mağara duvarlarına sıva olup yitmişler. Onlar, dünyaya bakmasını bilecek kadar zeki ama zekalarını saklamayı bilmeyecek kadar aptal olan kayıp atalarımızdı.

Yalandan kim ölmüş. Gerçeğe bakın siz. İdeal köleyi elde etmek için uç veren başlar hep yolundu.

KÖLEM OLMAK İSTER MİSİNİZ?

«Kölem olmak ister misiniz?»

«Aşkta taraflar aynı düzeyde olamazlar. Hükmetmekle boyun eğmek arasında bir seçim yapmak elimde olsa eğer, güzel bir kadının kölesi olmağa can atardım doğrusu. Ama bayağı ve kavgacı değil de, bilinçli ve sakin, beni susta durduracak güzel kadın nerede?»

[…]

«Anlaşıldı. Ancak kölem olursan başkalarını sevmeme boyun eğebilirsin. Zaten eski çağ dünyasının zevk özgürlüğü ancak kölelikle bir arada düşünülebilir.»

Sacher Masoch – Kürklü Venüs

Elbette bu satırları hiç okumamıştı bu teyze; yaşayacağım zevk ya da mutlulukla falan da ilgilendiği yoktu. Nihayet tüm sosyal kaygılarına ve hayat tecrübesine dayanarak:

“Kafasına vur ekmeğini al işte daha iyisini bulamazsın.” dedi.

“Yok”, dedim, “olmaz.”

“Kızım, ne istersen yapar diyorum bak…”

“İstemiyorum.”

“Nedenmiş?”

“Evlilik süreklilik işi teyze.”

“O ne demek, o?

“Bir adamın kafasına sürekli vurursam ne olur?”

“Aptal olur, fena mı? Heh heh heh…”

“Yok. Ama ben zalim olurum, zorba olurum.”

“Kızım sen olmazsan o zalım olur. Bana bak, başkasında mı gönlün var senin?”

“…”

“Amaaan, diyen gitti…”

Geçenlerde planlı bir sohbet gereği “Bir Sırp Filmi” ve “Sodom’un 120 Günü”nü izleyip üstüne bir de Sade ve Masoch okumak suretiyle kendime karşı yaptığım kombo sonunda aklıma geldi bu diyalog. Zira dönüp kendime bakmazsam; ne kadar zorba olabilirim ya da ne kadar asker diye sormazsam çatlardım. Derdim kadın-erkek ilişkisi değil; bütün ilişki çeşitleriydi. Doğal olarak, basit evlilik tariflerinden ziyade politika, beden, iktidar, anarşi, faşizm vb. gibi bir yığın mesele giriyordu işin içine. Velhasıl filmler üzerinden birkaç cümle yazmayı planlarken bugün karşılaştığım bir röportaj konunun yönünü değiştirdi.

Efendim, konumuz BDSM felsefesi. (Efendim demese miydim acaba?) Öyle uzun boylu bir yazı değil. Birkaç sorudan ibaret… İsteyen kendi kendine sorsun diye… Zorlama yok. Üstüne basa basa söylemişler: “BDSM felsefesinde kesinlikle zorlama yoktur.” Köle olmayı da efendi olmayı da kendimiz seçiyoruz. Zaten aslında bu bizim kimliğimiz, lakin sınırlarından emin değiliz ve bu felsefe bize bu sınırları öğretiyor.

Elbette yazılanlar çoğunlukla nasıl iyi bir köle olunacağı üzerine. Efendinin iyiliği, kurallarını net bir şekilde öğretebilmesiyle ilişkili genelde. Kürklü Venüs’teki Severin ve Wanda’nınki gibi çeşit çeşit kölelik sözleşmesi mevcut. Yani öyle sömürgeci ülkeler, yolu yarılamadan öldüğünüz köle gemileri, mücadele hikâyeleri gibi kalbimizi kıran ya da belki biraz alkollüysek rahat köşe takımımızda düze-

ne isyan ettiren bir durum söz konusu değil. Değil mi?

Dahası kölelik eğitimi aslında bir tür 'kişisel gelişim' sağlıyor: "Eğitim sürecinde sizlerin egolarınızdan kurtulmanız sağlanacak, uç noktalarınız ve sınırlarınız ortadan kalkacak, sabrınız artacak, dayanma gücünüz gelişecek aslında daha deneyimli güçlü bir birey haline gelmeniz sağlanacaktır." Kişisel gelişim yöntemlerinde bilimsel dayanaklar arayanlardansanız içiniz rahat olsun. Zira Adler terapisini kölelik eğitimine adapte eden şahane efendiler bulabilirsiniz. Korkuyla yüzleşme mi dersiniz, gibi davranma mı, görev oluşturarak yönlendirme mi… İfff… .Neler neler…

Şu yaşadığım çağda insanların yaşam koçları ve kişisel olarak gelişmeye çalışan insanlar olarak ikiye ayrıldığını düşünürsek bu da tercih edilebilir seçeneklerden biri galiba. Ne dersiniz? Meditasyonlar ya da yapışkanlı kâğıtlar yeterli gelmiyorsa belki de farklı yollar denemenin zamanı gelmiştir: "Belki de bu eğitimin sonunda hayatınızı ona ait bir köle (itaatkâr) olarak geçirme erdemine dahi ulaşabilirsiniz."

Kitabının sonlarında "Sosyal koşullar değişir de, erkekle eşit haklara sahip olursa ve yetenekleriyle, çalışkanlığıyla bu haklara layık olduğunu gösterirse, işte ancak o zaman, erkeğin hayat yoldaşı olabilir kadın. Bugün için, kadın-erkek ilişkilerinde ancak iki alternatif var: Ya çekiç olacaksın, ya da örs... Ben eşeklik ettim; bir kadının kölesi oldum." diyen Masoch bugünün koşulları hakkında ne derdi acaba?

Ya da Sodom'un 120 günü için "Anlaşılması gerekmez. Anlaşılsaydı vay halime! Yani film anlaşılsaydı demek istiyorum. Elbette ben de yanlış anlaşılabilirim, fakat bu da

filmin ayrılmaz parçasıdır." diyen ve ölümü dövüldükten sonra kafasının üzerinden arabayla geçilmek suretiyle gerçekleşen Pasolini bir 21. yüzyıl filmi sunsa bize neler değişmiş olurdu?

Büyük Birader gibi gözümü yatak odalarına dikmiş değilim elbette lakin bir yığın çevrimiçi manifesto günlük hayatta sürekli karar almanın; fikir ve fikri uygulayacak güç sahibi olmanın verdiği sıkıntıları gerçek bir köle hayatı yaşayarak atlatabildiğini açıklarken ve dahi bunu salt cinsel birleşmeye indirgemediklerini savunarak porno sektörünün çalışmalarını küçümserken soru sormamak biraz zor oluyor.

En çok da köleler neden köle olmayı tercih ettiklerini yer yer canhıraş biçimde açıklarken efendilerin neden efendi olmayı tercih ettiklerine dair açıklamayı nerede bulabileceğimi merak ediyorum. Efendim? Ne haddime mi bunu sormak? Cezalandırılacak mıyım?

Kölemen Türküsü

Burun farkı birinciyken
sürülerde buldum yar
aklı bol bol dağıtırken
delilerde buldum yar

dolmuş taşmış libidosu
tepişmenin bilançosu
geçerken ömrün içinden
ölülerde buldum yar

içinde ne dışında ne
çarpmışsın en delisine
zafer marşları söylerken
kölelerde buldum yar

yanıma mecnun yatsın
kezzap köküne aşkın
ufka bakıp dururken
gerilerde buldum yar

yörüngede döndüm durdum
anlamsız bir yere vardım
bitpazarına nur yağmış
yenilerde buldum yar

Var mı Kapitalizmden Başka Arzunuz?

"Gerçi para her şeyi elde etmemiz için bir araç olmuştur. Bu yüzden onun hayali avamın zihnini fazlasıyla meşgul etmiştir. Çünkü avam para fikrinin eşlik etmediği bir nedenden kaynaklanan sevinci öyle kolay kolay hayal edemez."
Spinoza

Konu kölelik olunca bir seksenler kuşağı çocuğu olarak ilk aklıma gelen televizyon dizilerinden öğrendiğim kölelik tanımı oldu. Köleliğin neresi pembeyse bize pembe dizi diye yutturulan Brezilya dizisi Köle Isaura ve Alex Haley'in meşhur romanından uyarlamış olan Kökler dizisinin kaşları gür, siyahi kahramanı Kunta Kinte. (Güzeller güzeli Marianna'yı unutmayalım o da köleydi galiba güzelim kadın ayakkabı falan boyardı.)

Marianna ve Isaura'ya kıyasla daha kuvvetli bir köle figürü olan siyahi Kunta Kinte benim yaş kuşağına annesi, teyzesi, anneannesi veya komşu teyzesi tarafından çeşitli tariflerle anlatılmıştır. Benim hatırladığım kadarıyla kaşları kalın birine Martı gibi kaşların var denmezdi de Kunta Kinte gibi kaşları var denirdi. İlginç olan "Kunta Kinte gibi cesur ve özgürlüğüne düşkün bir erkeksin" diyeni hiç duymadım.

Trt aracılığıyla dünyamıza giren ve bugün bile köleliğin en çarpıcı isimlerinden biri olan Kunta Kinte'nin tek arzusu anadilinde kendi ismini sahiplerine haykırmak ve zincirlerini kırıp özgür olmakmış. Malumunuz anadilin-

deki ismini söylediği için yediği kırbacın, dayağın haddi hesabı yoktur.

Peki sahiplerin asıl istediği nedir?

Olayların geçtiği zaman dilimde arzu çağına henüz varılmamış, markalar henüz doğmamış, modern eğitim yok ve ücretli piyasa sistemine geçilmemiş ama sanayi devriminin ilk adımlarını atılmıştır. Siyahi ırktan olanlar bol güneşli ve beyazların çalışamayacağı yerlerde fiziksel özellikleri nedeniyle çalışabiliyor, şeker, kahve, tütün ve pamuk gibi kapitalizmin gelişimi için çok önemli ürünler bedenlerine el konulan kölelerce üretiliyordu. Kunta Kinte'den istenen eğer yaşamayı arzu ediyorsa tüm benliğiyle sahibine teslim olmasıydı.

Dizinin sonunda Kunta Kinte bir isyan başlatır ve önce Toby isminden sonra tüm zincirlerinden kurtulur!

Yıllar sonra ne hikmetse Kunta Kinte'nin torunlarının ismi Alex, Bill, Michael olur. Alex, Kunta Kinte'nin hayatını İngiliz diliyle yazar bestseller listesine girer. Bill Cosby ve ailesi, nasıl örnek siyahi Amerikan ailesi fertleri olunacağını televizyon dizisinde temsil eder. Michael ise tenini beyazlatıp yaptığı danslarla bütün dünyayı kasıp kavurur.

Neyse sayın okuyucu (eğer varsan) yazının sonuna geldik işte size bir seksenler çocuğundan karman çorman bir kölelik tarifi. Başka yazılarda görüşmek üzere.

"Karşıtlıklar olmaksızın ilerleme olmaz."
William Blake
Cennet ile Cehennemin Evliliği

KUYU

Apartmanımızın bir cephesi sokağa, öteki cephesi küçük bir bahçeye açılıyordu. Çocukluğuma büyük gelen o küçücük bahçe, yazlarımızın çoğunu geçirdiğimiz yerdi. İki arkadaş, "sokaktan daha güvenli" bu yerde, ailelerimizin gözü önünde olmanın rahatlığıyla bütün gün oynardık. Soner'le yaşıttık, aramızda yalnızca iki ay vardı. O yaz dokuz yaşındaydık.

Giriş katında oturan Kıymet Teyze, beş daireli apartmanımızda, konumu nedeniyle bahçeye en çok egemen olan kişiydi. Bahçeyi o çiçeklendirir, bir köşesinde sebze yetiştirirdi. Sene başında geçirdiği ameliyat yüzünden iyice güçten düşmüştü "artık ilgilenecek gücüm yok" diyordu. O yaz, bahçe tamamen bize kaldı. Ekim işini Kıymet Teyze'nin danışmanlığında biz üstlendik. Evden ne bulursak getiriyor, bu ekilir mi diye soruyorduk.

Dut ağacının altında Kara Şimşek ile ilgili derin bir tartışmaya girişmişken Kıymet Teyze, bizi çağırdı. Sahanlıktaki masaya yerleştik, önümüze bol şekerli çay ve kek koydu. Binlerce kez denememe rağmen, kabartma tozu yerine karbonatın kullanıldığı o nefis kekin tadını hiç yakalayamamışımdır. Benim yaptıklarımdaki en önemli eksik, çocukluğumdu kuşkusuz.

Soner nereden aklına geldiyse "Kıymet Teyze, bu bizim bahçedeki kuyu dileklerimiz kabul eder mi" diye sordu.

Kıymet Teyze şaşırdı, telaşlı bir sesle "aman oğlum sakın üstündeki taşı kaldırmayın, yutar sizi o kuyu" dedi.

Çocuk kafamla bunu başka türlü anladığımı anımsıyo-

rum. Kuyunun üstündeki demir bir levha, levhanın üstünde de kocaman bir taş vardı. Taşı kaldırmaya gücümüz yetmezdi ama istesek kaldıraçla üstünden kaydırabilirdik. Bunu tartışmıştık, yapabileceğimizi düşünüyorduk. Tabi başarsak bile taşı yerine geri koyamayacağımız içi başımızı derde sokardık.

Gözümüzü gereğinden fazla korkuttuğunu düşünen Kıymet Teyze "ne dileyecektiniz bakalım" diye sordu gülerek. Soner'le birbirimize baktık, ikimizin de dileği aynıydı; bisiklet. Rüyalarımıza bile giren, gördüğümüz ilk vitesli bisiklet Polo... Güçsüz nefesiyle bir kahkaha attı. "Kuyudan değil, babanızdan isteyin." Belki olanakları zorlasalar alırlardı, kız olmamı öne sürüyorlardı. "Annem istemiyor, daha küçükmüşüm. Her tarafta vızır vızır arabalar varmış." Diye söylendi Soner. Kıymet Teyze "ne güzel bahçe var işte, başka çocuklar böyle bir yer bulabiliyor mu" diye avutmaya çalıştı bizi. Keklerimizi bitirip bahçeye döndük.

Aradan on gün kadar geçti. Pencereden bakarken Soner'in babasının tek eliyle bir bisiklet tutarak sokağa girdiğini gördüm. Apartmanın önüne geldi ve Soner'i aşağı çağırdı. Soner koşarak apartmandan çıktı ve babasının boynuna atladı. Sevinçten uçuyordu. Bisiklet Polo değildi ama yine de bisikletti.

Arkadaşım adına sevinmem gerekirdi belki ama ben pencereyi kapattım, anneme bağırdım ve ağlamaya başladım. Annem mutfaktan çıkıp ne olduğunu sordu. Gözlerimden yaşlar boşalırken, pencereyi işaret ediyordum "bisiklet almışlar". Annem dışarıya kısa bir bakış attıktan sonra bana baktı ve hiç söz etmeden işine döndü.

Sonraki gün bahçede oynamadık. Soner, dışarıda bisiklet sürüyordu. Sokağın bir ucundan öteki ucuna gidip geliyordu. Yoruldukça bisikletini kenara koyuyor, kaldırıma oturuyordu. Bense çocukça bir gururla sokağa çıkmamak için direniyordum. Bisiklete binmeyi de henüz bilmediğim için arkadaşıma yaklaşmak istemiyordum.

Ondan sonraki gün de bahçede oynamadık. O yine sokağa çıktı bense hep evde kaldım. Bir sonraki gün kapılarını çaldım. "Bahçeye çıkalım mı" diye sordum, "ben sokağa çıkacağım" dedi. Bakıştık, susuştuk. "Kuyu"... "Ne kuyusu"... "Dilek diledin mi". Gülümsedi, başını salladı. "Üstündeki taşı kaldırmadın mı?" Levhanın altında bir yerde, örme taşlarından biri eksikmiş, oradan içeri seslenmiş. Sırrı öğrendiğim için koşup kuyuya bağırmak için döndüğüm sırada annesi seslendi, içeri çağırdı. Soner "ben dışarı çıkıyorum" diye atıldı.

"Sen çıkmıyor musun dışarı, beraber sürün bisiklet."

"Ben sürmesini bilmiyorum."

"Öğretsin sana."

Buna pek istekli görünmüyordu ama ayakkabılarını giyerken, "tamam" dedi. Kız olduğum için sokakta beraber görünmemizden pek hoşlanmadığını biliyordum. Bisikletini apartmandan çıkarmasına yardım ettim. Ben olduğum için daha coşkulu davranıyordu, bana gösteri yapmaya çalışıyordu. Sokağın ucuna kadar durmaksızın pedal çeviriyor, hızlanıyor, döneceği sırada yavaşlıyordu. Bunu son yaptığında yavaşlamaya fırsat bulamadan sokağa dönmekte olan arabayla çarpıştı. Bisiklet olduğu yerde kalırken, kendisi arabanın kaputundan kayarak yere yuvarlandı.

O günün geri kalanını pencerede geçirdim. Ancak akşam, ilerleyen saatlerde hastaneden döndüler. Annesinin yardımıyla taksiden indi. Sağ kolu alçıya alınmıştı, tek ayağı üstünde beklerken babası kucağına alıp apartmandan içeri soktu. Anneme "geldiler" diye seslendim. Kapıya koştuk. Soner kucakta önümden geçerken bakıştık. Annem arkadan gelen annesine "geçmiş olsun" dedi. "Sağ olasın, ucuz atlattık ama artık bisiklet yasak."

Bir hafta sonra yine bahçedeydik. Kolundaki alçı henüz çıkarılmamıştı. Kuyunun yanına gidip "seslendiğin yer burası mı" diye sordum. Duraksadı, başını salladı. Gediğe ağzımı yaklaştırdım "bir daha kimsenin dileğini gerçekleştirmemeni diliyorum" diye bağırdım.

DEFNE ORMANI

Köle sahipleri ekmek kaygusu
çekmedikleri
İçin felsefe yapıyorlardı, çünkü
Ekmeklerini köleler veriyordu
onlara;
Köleler ekmek kaygusu
çekmedikleri için
Felsefe yapmıyorlardı, çünkü
ekmeklerini
Köle sahipleri veriyordu onlara.
Ve yıkıldı gitti Likya.

Köleler felsefe kaygusu
çekmedikleri
İçin ekmek yapıyorlardı, çünkü
Felsefelerini köle sahipleri
veriyordu onlara;
Felsefe sahipleri köle kaygusu
çekmedikleri
İçin ekmek yapmıyoriardı,
çünkü kölelerini
Felsefe veriyordu onlara.
Ve yıkıldı gitti Likya.

Felsefenin ekmeği yoktu,
ekmeğin
Felsefesi. Ve sahipsiz felsefenin
Ekmeğini, sahipsiz ekmeğin
felsefesi yedi.
Ekmeğin sahipsiz felsefesini
Felsefenin sahipsiz ekmeği.
Ve yıkıldı gitti Likya.
Hala yeşil bir defne ormanı
altında.

Melih Cevdet Anday

TIRNAK İÇİ "KÖLE"

"Ben halimden memnunum. Benden ne beklendiğini biliyorum. Üstelik bana başkası bakıyor. Hiçbir zaman tercih yapmam, karar vermem gerekmiyor. Köle doğdum, köle öleceğim. Ayrıca endişesiz bir yaşam sürüyorum."
Woody Allen, *Tanrı*

"Özgürlüğünüzden çok, kazancınızı düşünürsünüz, yoksulluktan korktuğunuz kadar kölelikten korkmazsınız."
Jean-Jacques Rousseau, *Toplum Sözleşmesi*

"Köle misin? O halde dost olamazsın.
Zorba mısın? O halde dostun olmaz."
Friedrich Nietzsche, *Böyle Buyurdu Zerdüşt*

"Bu tutsaklık, benim için hiç de kölelik değildi. Özgürlüktü."
Jules Valles, *İsyancı Komün Günlüğü*

"Nirmal ruhsal açıdan köleleşmişti ve mektuplarında bunu 'aydınlığın özgürlüğü' olarak tanımlıyordu."
Rafik Schami, *Dürüst Yalancı*

"Özgürlüğünüzden çok, kazancınızı düşünürsünüz, yoksulluktan korktuğunuz kadar kölelikten korkmazsınız."
Jean-Jacques Rousseau, *Toplum Sözleşmesi*

"Eğer biri, felsefi olarak insanı, Tanrının son derece başarısız ve kötü bir eseri olarak değerlendiriyorsa, teolog ve politikacı olarak, Tanrının böylesine kötü bir yaratığa en ufak bir özgürlük ve bağımsızlık tanıdığını kabul etmesi mümkün değildir."
Stefan Zweig, Köleliğe Karşı Özgür Düşünce

Genetik, Greklere ne kadar yardımcı olmuş, insanları damgalamak için! Doğuştan belli kimin ne olduğu diye hep böyle ironi yaparak düşünmüşümdür. İroni yapmak için ta Greklere gitmeye gerek yok. Biraz kendinize iyi baktınız mı siz de öylesiniz. Damgalı köleler... Git oyunu ver, çekil git. Başka eylem yapabiliyor musun sen? Seçime seçenek olan bir eylem yapabiliyor musun? Hayır. Öyleyse kölesin. Seçim günü ben gittim, tarlada ot biçtim. O değil benim dediğim. Yat o zaman, daha iyi, kimse görmez. Toplum olarak sen, arkadaş bu seçim kafama yatmıyor, "sen 18 yaş 21 yaş diyorsun, benim seçimin 15 yaşta başlayacak. Şu gün olacak. Kadınlar iki oy kullanacak. Böyle bir seçim sistemi getirmek istiyorum" diyebiliyor musun? Yok. Öyleyse sen kölesin. Birilerinin koyduğu kalıba uymak, ancak boyun eğmektir.

Çınar Ağacı Altında Felsefe

Ağdan geçerek fanzine ulaşabilirsiniz
"**okunacaknesne**"
diye kime sorsanız gösterirler.